

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8224010492
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8224010492.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.10.2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 10T/41/2024 zo dňa 19.03.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom A. XXXX/XX, C.

u k l a d á :

Podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona s použitím 38 ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov rozhodol tak, že obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom A. XXXX/XX, C., sa uznáva za vinného, že

- dňa 29.11.2023 v čase okolo 21:30 hod. v chatrči bez popisného čísla nachádzajúcej sa na ulici D. E. F. D., F. C., vykonal dobrovoľnú súlož s maloletou G., nar. XX.XX.XXXX, pričom mal objektívne vedomosť o tom, že v čase vykonania súlož neďovršila pätnásty rok svojho života a to tak, že najprv spoločne vošli do drevenej chatrče bez popisného čísla, následne sa obaja vyzliekli do pol pása, maloletá G. si ľahla na bok na gauč, kde si k nej zozadu ľahol obvinený A. B. a následne stoporeným penisom opakovane vnikal do jej pošvy, bez spôsobenia zranenia mal. G., čím takto vykonal súlož s osobou mladšou ako pätnásť rokov,

teda vykonal súlož s osobou mladšou ako pätnásť rokov, čím spáchal zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona.

Za to mu uložil podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote obžalovaný odvolanie, ktoré obmedzil len na námietky proti výroku o treste. Prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil svoje odvolanie tým, že vytýkal, že okresný súd pri ukladaní trestu nezákonne a duplicitne v rozpore so zásadou „ne bis in idem“ prihliadal na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona, a síce, že už bol odsúdený, a tak je odsúdený presvedčený, že súd na túto priťažujúcu okolnosť nemal prihliadať, keďže túto skutočnosť (minulé odsúdenia, resp. recidívu) už zohľadnil pri aplikovaní ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona, a teda pri navýšení dolnej hranice o jednu tretinu, z 3 rokov na 5 rokov a 4 mesiace a ak by súd prvého stupňa neprihliadal na túto priťažujúcu okolnosť, potom by nemohol dospieť k záveru, že v danom prípade existuje rovnováha priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, ale jedine k záveru, že existuje prevaha poľahčujúcich okolností. Súd však rozhodoval o treste vychádzajúc zo záveru, že existuje rovnováha poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, a preto nemohol rozhodnúť zákonne a ani spravodlivo. Navyše, súd túto skutočnosť duplicitne v neprospech obžalovaného zohľadňoval aj pri neaplikovaní ustanovenia § 39 ods. 5 Trestného zákona, keď nemožnosť uplatnenia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 5 odôvodnil tým, že obžalovaný bol už päťkrát vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselné trestné činy a dopustil sa opakovane zločinu, pritom v čase predmetného skutku mal ešte len 30 rokov. Podľa obžalovaného, ak súd predošlé odsúdenia vyhodnotil negatívne v jeho neprospech pri aplikácii § 38 ods. 3 Trestného zákona, nemal už na túto skutočnosť prihliadať pri aplikácii § 39 ods. 5 Trestného zákona. Na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona pritom súd nemal prihliadať aj z ďalšieho dôvodu, a to, že podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona síce platí, že priťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel už bol za trestný čin odsúdený, avšak zároveň platí, že súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať. K tomu obžalovaný dodal, že i keď je pravdou, že v minulosti už bol viackrát odsúdený, z odpisu z registra trestov ako i z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že predošlé odsúdenia sú úplne inej povahy v porovnaní so skutkom, za ktorý je stíhaný v tejto trestnej veci, keď v minulosti sa nikdy nedopustil trestnej činnosti, ktorá by súvisela so sexuálnym správaním a čo sa týka predmetného skutku, išlo z jeho strany o skratové jednorazové konanie (na rozdiel od poškodenej), ktoré nesvedčí o jeho sexuálnej deviacii a ani o ňom, ako o „sexuálnom recidivistovi“, a teda o jeho nenapraviteľnosti. Nadväzujúc na uvedené preto odvolateľ nevidí dôvod, prečo by súd nemal v danom prípade aplikovať ustanovenie § 39 ods. 5 Trestného zákona a uložiť mu trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Aj keď súd prvého stupňa pri neuplatnení § 39 ods. 5 Trestného zákona duplicitne prihliadal na jeho skoršie odsúdenia, vôbec sa nezaoberal tou skutočnosťou, že sa doposiaľ obdobného trestného činu nedopustil a že všetky jeho skoršie odsúdenia sa týkajú iného druhu trestnej činnosti. Súd sa touto skutočnosťou nezaoberal, aj keď na túto skutočnosť jeho obhajca v záverečnej reči poukazoval. Z ustanovenia § 39 ods. 5 Trestného zákona jednoznačne vyplýva, že pre jeho uplatnenie sa nevyžaduje kumulatívne splnenie podmienok aj podľa § 39 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona a jedinou podmienkou pre jeho uplatnenie je urobiť „vyhlásenie o vine“ na hlavnom pojednávaní, čo bolo splnené. S poukazom na ustanovenie § 168 ods. 1 Trestného poriadku ešte obžalovaný namietal, že okresný súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho obhajobou a nedostatočne zdôvodnil, prečo je nevyhnutné ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody, napriek tomu, že predchádzajúce odsúdenia boli inej povahy a nedostatočne sa zaoberal možnosťou jeho nápravy z tohto uhla pohľadu, a síce, že nie je žiaden „sexuálny recidivista“. Vzhľadom na skutočnosť, že všetky jeho skoršie odsúdenia sa týkajú iného druhu trestnej činnosti, že v danom prípade existuje prevaha poľahčujúcich okolností a nie ich rovnováha a že následky trestného činu, či už pohľadu telesného vývoja poškodenej (poškodená neotehotnela, ani jej nebolo spôsobené žiadne zranenie) alebo z pohľadu mravného vývoja (poškodená už skôr mala pohlavný styk s iným mužom, čo nepochybne svedčí o už skôr narušenej výchove a už skôr narušenom mravnom vývoji poškodenej ešte pred týmto skutkom), odvolateľ nepovažuje za nevyhnutné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Práve naopak, uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere až 5 rokov a 4 mesiace považuje za neprímerane prísne. Podotkol, že na hlavnom pojednávaní aj prokuratúra navrhovala v jeho prípade uloženie podmienečného trestu odňatia slobody. Pokiaľ ide o poukaz súdu na spôsob spáchania činu, zavinenie a správanie po spáchaní skutku, v tejto súvislosti súd prvého stupňa nedáva žiadne konkrétne argumenty, ale iba všeobecne odkazuje na tieto okolnosti. Aj v tejto časti preto obžalovaný považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za nedostatočne odôvodnené a nevidí žiaden dôvod, prečo by mal v danom prípade spôsob spáchania činu, zavinenie či

jeho správanie po spáchaní skutku brániť aplikácii § 39 ods. 5 Trestného zákona, a tiež, prečo by mali odôvodňovať nevyhnutnosť nepodmienečného trestu odňatia slobody. Obžalovaný dodal, že nesúhlasí s tým, že mu súd prvého stupňa nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona, keď na hlavnom pojednávaní poukázal na skutočnosť, že už v prípravnom konaní ešte pred vznesením obvinenia v pozícii podozrivej osoby sa ku skutku priznal, tento pri svojom prvom výsluchu riadne popísal a zároveň uviedol osoby, ktoré by mohli byť vypočuté ako svedkovia (H. I., G. I., J. I., I. K.) a tak má za to, že uvedeným konaním jednoznačne napomohol orgánom činným v trestnom konaní pri objasnení uvedeného trestného činu. S odkazom na ustanovenia § 33a ods. 1 Trestného zákona a § 33a ods. 3 Trestného zákona mal aj za to, že aplikáciou ustanovenia §39 ods. 5 Trestného zákona mu súd mal ukladať trest odňatia slobody najviac vo výmere 4 rokov, ktorého výkon by súd podmiennečne odložil a určil by probačný dohľad, lebo aj trest v takejto zníženej výmere rozhodne nemožno považovať za mierny. Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti výroku o treste zrušil a uložil mu trest odňatia slobody najviac vo výmere 4 rokov, ktorého výkon podmiennečne odloží, určí probačný dohľad a tiež primeranú skúšobnú dobu.

Na základe takto obmedzeného odvolania postupoval Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel pri preskúmaní napadnutých výrokov rozsudku k záveru, že súdom prvého stupňa uložený trest je neprimerane prísny.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04)

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08)

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005)

Aj z judikatúry Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

Účelom trestu je ochrana spoločnosti pred páchatelom trestného činu, vyjadrená vo forme represie. Cieľom uplatňovania tejto zásady je uložiť páchatelovi trestného činu trest, ktorý by mal byť určitou formou odplaty spoločnosti, a to vo forme ujmy na osobnej slobode majetkových alebo iných právach odsúdeného, ktorú môže uložiť len súd podľa Trestného zákona za spáchaný trestný čin, pričom ujma nie je účelom trestu, ale iba prostriedkom, ako ho dosiahnuť. Okrem odplaty odsúdenému ide spoločnosti vo vyjadrenom treste aj o jej ochranu, teda o zabránenie v páchaní trestnej činnosti a samozrejme, o prevenciu, a to v podobe individuálnej prevencie, t. j. pôsobenia na odsúdeného sankciou tak, aby v budúcnosti viedol riadny život, ako aj vo forme generálnej prevencie, t. j. pôsobenia trestu smerom k ostatným členom spoločnosti tak, aby jednoznačne vnímali, že za porušovanie spoločenských pravidiel môžu byť odsúdení a tiež vyjadrenie morálneho odsúdenia páchatel'a.

Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek exemplárneho trestania. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutne nutnej miere. Trest nesmie byť prejavom neprimeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý, spravodlivým je vždy len primeraný trest. Neprimerane prísne (ale samozrejme i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchateľa i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchateľom či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchateľa neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchateľ oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchateľ je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchateľa je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchateľa pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. / Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. 106/2011/

Podľa § 34 ods. 1, 2, 3, 4 Trestného zákona v znení platnom a účinnom od 06.08.2024, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchateľom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou. Páchateľovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchateľa tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchateľa o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchateľ trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchateľa alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213, § 233, § 237, § 254, § 261, § 262, § 266, § 276 ods. 4, § 277 ods. 4, § 277a ods. 3, § 326, § 330 a 334, ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie, súd prihliada aj na to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

V prvom rade je potrebné uviesť, že v posudzovanej trestnej veci pred súdom prvého stupňa bolo vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku pre správne zistenie skutkového stavu a jeho právne posúdenie nevyhnutné.

V danom prípade okresný súd správne postupoval, keď zohľadnil skutočnosť, že obžalovaný spáchal zločin po tom, čo v minulosti už jeden zločin spáchal. Ide o špeciálne ustanovenie Trestného zákona, ktoré aj po 06.08.2024 povinne vedie k zákonnému zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo skutku uvedeného v obžalobe. Súd, po splnení všetkých procesných podmienok podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, prijal. Odvolací súd nezistil, že by v tomto postupe okresný súd pochybil pri prijatí vyhlásenia o vine, a tak bolo namieste toto prijatie zohľadniť v jeho prospech.

Zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.06.2017 sp. zn. Tpj 55/2016 /publikovanom pod R44/2017/, na zjednotenie v otázke možnosti/nemožnosti priznania

poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku vyplýva, že samotné priznanie sa obžalovaného nie je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona, a to z dôvodu nemožnosti zohľadňovania rovnakej okolnosti duplicitne (viacnásobne), vyplývajúcej z ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona. Zároveň je poukazované na to, že aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatel'a (procesne ako obvineného) aj poľahčujúcu okolnosť podľa písmena n/ naposledy označeného ustanovenia, musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, previerka výpovede na mieste činu) a že taká súčinnosť musí byť poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin (a to aj procesným dokazovaním, vedeným v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, nie len "operatívne") do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba alebo návrh na schválenie dohody o vine a treste a že súd potom prejednáva vec ako spor medzi obžalobou a obhajobou, podľa zásad kontradiktórneho procesu. Zároveň sa poukazuje na to, že zdvojené (ďalšie) použitie určitej (faktickej) okolnosti ako (právne) poľahčujúcej (alebo priťažujúcej) okolnosti je teda podmienené určitým obsahovo - novým prvkom, ktorý presahuje podstatu prvého z oboch posúdení alebo musí ísť o dve rôzne faktické okolnosti.

Je namieste prisvedčiť obžalovanému, že sa priznával od začiatku trestného konania a jeho vyhlásenie o vine nie je vyhlásením pod tlakom dôkazov. Potom aj jeho vyhlásenia, ktorými ľutoval skutok, ktorého sa dopustil, nie je opodstatnené považovať za neúprimné. Odvolací súd zistil, že v danom prípade priznanie obžalovaného spolu s jeho ľútosťou prejavenu na hlavnom pojednávaní viedlo k výraznému urýchleniu trestného konania. V konečnom dôsledku to znamenalo výrazné urýchlené dosiahnutie účelu trestného konania, ktorým je odhalenie trestných činov a ich páchatel'ov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov týchto odhalených trestných činov.

Okresný súd správne nepostupoval pri hodnotení skutočnosti, že obžalovaný pred súdom vyhlásil vinu, ktoré vyhlásenie okresný súd prijal. Nemožno to ignorovať a bolo to potrebné zohľadniť. Samozrejme, keď rozsah takého zníženia (podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona) zákon vymedzuje maximálne, tak to neznamena, že súd je povinný to až na túto maximálnu hranicu vždy zohľadniť. Aj tu platí princíp individualizácie trestu, a tak bolo namieste zohľadniť pre primeranú výmeru trestu zákonné podmienky ustanovenia § 34 Trestného zákona. Je nesporné, že obžalovaný je recidivistom, a to opakovaným, u ktorého bolo opakované, a teda nie celkom účinne, pôsobené výkonom trestu odňatia slobody. Zároveň je v tomto smere evidentné, že doposiaľ nebol pre sexuálny trestný čin odsúdený.

Z odpisu registra trestov súd zistil, že obžalovaný do spáchania predmetného trestného činu (29.11.2023) sa až šesťkrát dostal do rozporu s Trestným zákonom, pričom zahladené ma len jedno odsúdenie, a to odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1T/173/2010 za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona. Najzávažnejším v jeho trestnej minulosti je odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/150/2011 zo dňa 20.08.2012 pre zločin šírenie toxikománie podľa § 174 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 roky nepodmienečne v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pričom trest vykonal 17.04.2022. To bolo potrebné samostatne zohľadniť, pričom k tomu odvolateľovi uniká, že bol odsúdený aj za prečiny - rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1T/45/2012 zo dňa 04.07.2012 pre prečin šírenie toxikománie podľa § 174 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok nepodmienečne v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pričom trest vykonal 11.09.2013, rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/194/2016 zo dňa 10.01.2017 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace nepodmienečne v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom trest vykonal 17.05.2018, trestným rozkazom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/116/2018 zo dňa 01.06.2018 pre prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov nepodmienečne v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pričom trest vykonal 08.08.2016 a trestným rozkazom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4T/29/2019 zo dňa 09.01.2020 pre prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov nepodmienečne v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom trest vykonal 17.09.2022. Podľa výpisu z evidencie priestupkov od 13.01.2020 do 24.06.2024 spáchal jeden priestupok v doprave, jeden proti majetku

a jeden proti občianskemu spolunažívaniu, pričom po spáchaní predmetného skutku bol postihnutý aj pre ďalšie dva priestupky, hoci podľa postihu išlo o miernejšie priestupky.

V rámci relevantných skutočností pre ukladanie spravodlivého trestu odvolací súd zohľadnil v neprospech obžalovaného spôsobený následok, ako aj to, že ide o páchatel'a, ktorý je recidivistom. Následok nemožno znižovať na to, ako na neho nazerá sťažovateľ. Obžalovaný sa nemal stať jedným z mužov, ktorí na maloletej vykonali v minulosti súlož, pretože taký čin Trestný zákon jednoducho zakazuje. Spôsob a okolnosti činu ale neboli založené na podvode ani násilí, pričom treba zohľadniť, že pre maloletú poškodenú nebol obžalovaný prvým sexuálnym partnerom. Na druhej strane súd zohľadnil v jeho neprospech priamy úmysel páchatel'a. V prospech obžalovaného bola nezanedbateľnou skutočnosť, že poškodenej nespôsobil zranenie. V jeho prospech zohľadnil poľahčujúcu okolnosť v podobe priznania a úprimnej ľútosť. V neprospech práve to, že (okrem už spomenutého zločinu) v minulosti bol odsúdený aj pre početné prečiny a relatívne krátko po výkone predchádzajúceho trestu odňatia slobody spáchal predmetný zločin. Zohľadnil ale v jeho prospech pomery obžalovaného, pričom od predmetného skutku nie sú poznatky, že by páchal ďalšiu trestnú činnosť, čo vytvára priaznivú možnosť nápravy páchatel'a.

Odvolací súd v záujme uloženia primeraného trestu teda dospel k záveru, že primeraným, a teda spravodlivým trestom, je trest odňatia slobody vo výmere 4 roky.

Ako bolo už uvedené, na obžalovaného doposiaľ bolo pôsobené opakovaným výkonom trestu odňatia slobody za úmyselnú trestnú činnosť, pričom predmetnej úmyselnej trestnej činnosti sa dopustil len pár mesiacov po prepustení na slobodu. Nebolo by v súlade so zákonom, ak by odvolací súd neakceptoval podmienky, ktoré Trestný zákon spája s možnosťou ukladania trestu odňatia slobody spojeného s podmieneným odkladom jeho výkonu s probačným dohľadom. Oproti tomu musel konštatovať, že obžalovaný splnil všetky podmienky pre zaradenie na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia tak, ako to ukladá ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona.

Na základe vyššie uvedených dôvodov potom napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.